

“Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 6. Uluslararası Konferansı” üzerine...

Nisan 1998 tarihli 117. sayımızda uluslararası komünist hareketin birliğini sağlama çalışması yürütme iddiasında olan inisiyatiflerden “Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Konferansı” adlı inisiyatif hakkında bilgi vermiş, bu inisiyatifin gerçekleştirdiği 5. Konferansın kimi kararları hakkında tavrı takınmış, ayrıca bizim bu konferansa katılmamızın hangi gerekçelerle, nasıl engellendiği konusunu da irdelemiştik. (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 117, sayfa 29 -36)

Partimiz; uluslararası alanda marksist-leninist görüşlerimizi yaygınlaştırmak, Marksizm-Leninizm adına konuşan değişik ülkelerden parti ve örgütleri daha yakından tanımak, bilgi ve deneyim alışverişinde bulunmak; Marksizm-Leninizm adına konuşan güçlerin uluslararası alanda eylem birliğini sağlamaya ve marksist-leninist bir platform temelinde güçlerin birleştirilmesine katkıda bulunmak amaçlarıyla, sözkonusu inisiyatifin 1999 yılı içinde gerçekleştirdiği 6. Uluslararası Konferansa katılmak için de resmen müracaat etti.

Bu müracaat da, bundan önceki müracaatlarımız gibi, konferansı düzenleyen “Ortak Koordinasyon Grubu” adına yazılmış bir mektupla reddedildi.

Bizim 5. Konferans öncesi eleştirdiğimiz ve kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleyi açıkça reddeden “Konferans Kuralları”, tam da bizim eleştirdiğimiz noktada 5. Konferansta değiştirilmişti. 4. Konferansın, 5. Konferan-

sa katılım için kabulünü ön şart olarak belirlediği “Konferans Kuralları”nın d) maddesinde “... parti ve örgütler arasında kamuoyu önünde tartışma yok. Bir parti veya örgütün bir başka örgüt veya partiye kamuoyu önünde eleştiri ve saldırısı yok.” deniliyordu. 5. Konferans bu maddeyi “... Parti ve örgütler arasında ilkelere dayalı tartışma ve işbirliği; herhangi bir örgüt veya partinin bir diğerine kamuoyu önünde saldırısı yok.” biçiminde değiştirmişti. Bu değişiklik her ne kadar bizzat konferans belgesinde “*ilkelerin iyileştirilerek yeniden kabul edildiği*” biçiminde yorumlanıyorsa da, gerçekte olan, “*eleştiri ve saldırı yok*” ilkesinin yerine, “*ilkelere dayalı tartışma*”nın geçirilmesi idi. Biz bunu ileriye atılmış bir adım olarak değerlendirdik; 4. Konferansın “örgütsel ilke”sinin tersine, bu yeni “ilke” ile, –bu tam bizim istediğimiz biçimde formüle edilmemiş de olsa ve gerekçelendirilmelerde, açıklamalarda çelişmelerin üzerini örten bir tavrı izlenmiş de olsa– “yaşanabileceğini” tespit ettik. Ve 5. Konferansın “örgütsel kurallarını” kabul etme temelinde 6. Konferansa katılmak istediğimizi bildirdik. Konferansı hazırlayan Ortak Koordinasyon Grubu adına, Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) Başkanı Stefan Engel imzasını taşıyan bir mektupla müracaatımızın reddedildiği bize bildirildi. Sözkonusu mektup aynen şöyleydi:

“*Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Konferansının OR-*

TAK KOORDİNASYON GRUBU

*Bolşevik Partizan
Enternasyonal İlişkiler Bölümüne*

*Sevgili ... yoldaş,
Haziran 1997’de gönderdiğiniz mektup, Ortak Koordinasyon Grubu (OKG) tarafından ele alındı, ve burada OKG’nin verdiği yetkiyle, aldığı kararı iletmek istiyorum.*

Mektubunuzda, 6. Enternasyonal Konferansı’na katılmak için başvuruda bulunmak istediğiniz bildiriliyor ve Konferans kurallarını tanıdığınızı açıklıyorsunuz.

Mektubunuzdaki bütünlüklü içerik, kuralları tanıdığınızı ifade etse de, bunu soru işareti haline getiriyor. Yeneden katılma başvurunuza gerekçe olarak ileri sürdüğünüz şey, Enternasyonal Konferansın sizin Proleter Tartışma Kültürü anlayışınıza uygun olduğudur.

Gerekçe olarak, “partiler arasında açık tartışma yok” formülasyonunun yerine “partiler arasında ilkesel tartışma ve işbirliği, bir partinin bir diğerine açık saldırılarda bulunmaması” formülasyonunun geçirilmiş olmasını gösteriyorsunuz.

Biz buradan hareket ederek sizin, “açık tartışma” fikrinin arkasına sığınarak, diğer partilere karşı şimdiye kadar yürütmüş olduğunuz saldırılarınızın engellenmeksizin sürdürmeyi umduğunuz sonucunu çıkarıyoruz.

Oysa formülasyon değişikliği, şimdi-

ye kadarki Konferans kurallarının derinleştirilmesi ve somutlaştırılması anlamına geliyor.

Bu değişiklik, Bolşevik Partizan'ın talep ettiği yönetime geriye dönüş anlamına gelmiyor, ancak daha çok Bolşevik Partizan'ın açık saldırılarını sürdürme yöntemine karşıdır.

Bu temelde, Enternasyonal Konferans, katılımcı örgütlerden herhangi birinin bir diğerini mahkum etmeyi hedeflemeksizin, bütün nesnel farklılıkları açık ve dostane şekilde tartışmak istemektedir.

Bu küçük burjuva önderlik hevesi ve dağıtma yöntemi Enternasyonal Konferans kurallarıyla bağdaşmaz.

Pratiğinizden yola çıktığınızda, Bolşevik Partizan'ın bu kurallara uymak istediğine ilişkin köklü kaygılar sözkonusudur.

Bu yılın Ocak ayında, Gelsenkirchen'de (Almanya / BN) Enternasyonal Konferansın tanıtım toplantısında, tartışma bitirildikten sonra da, Enternasyonal Konferans temsilcileri sizin temsilcileriniz tarafından saldırıya uğradı.

Gelsenkirchen'de Mayıs ayında Enternasyonal Gençlik Buluşması'nda (Pfingsjugendtreff / BN) yer aldığımız halde, eylembirliği kurallarına uymadınız.

Eylembirliği katılımcıları tarafınızdan açık saldırıya uğradığı gibi, eğlence yerinde bir de "protesto yürüyüşü" yaptınız.

Eğlencenin genel masraflarını karşılamak için belirlenen stand ücretlerinden kaçınmak için, el altında, parasını ödeyen diğer örgütlerden masa temin etmeye çalıştınız.

Sizin ölçünüz, hiçbir şeye uymak zorunda olmamak, başkalarının yaptıkları size uygun olmadığında da, herkese dayatmalarda bulunmaktır.

NKP/MLB'nin (Nepal Komünist Partisi/Marksist-Leninist Birlik / BN) revizyonist olduğunu belgeleyeceğinize, saçma sapan tanımlamalar kullanıyorsunuz. İddianızı somut olarak belgelemek konusunda borçlusunuz. Böylesi bir tutumla birlik sağlanamaz. Bunlar, marksist-leninist hareket içinde sürekli bölünmeye kaynak teşkil eden, en iyiyi ben bilirim küçük burjuva yöntemleridir.

"Trotz Alledem" gazetesinden alıntıladığımız ve yer alan açıklamalara içerik olarak karşı çıkacağınızda, gazetenin size ait olmadığını açıklamakla ye-

tiniyorsunuz. Gazetenin çıkmış olmasını açıkça selamlamakla, MLPD'ye (Almanya Marksist-Leninist Partisi / BN) yapılan açık saldırıları onaylıyorsunuz.

Bu nedenlerden hareketle, Enternasyonal Konferansa katılma hakkını elde etmek için, formel olarak ilkelerini tanıdığınızı belirtmeniz, bu hakkı kötüye kullanmadan edemeyeceğinizden dolayı, katılmanıza karşıyız.

OKG'nin geçen yılki katılma başvurunuzun reddedilmesini geri çekmesi için bir neden görülmemektedir.

Sizin başvurunuz ve OKG'nin buna cevabı Enternasyonal Konferans katılımcılarının bilgisine sunulacaktır.

Devrimci Selamlarla

imza

Stefan Engel

OKG Başkanı

09.02.1998"

Sözkonusu mektupta, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadeleden duyulan korku dile getiriliyor, bizim kendi görüşlerimizi savunmamız "küçük burjuva önderlik hevesi ve dağıtma yöntemi" olarak adlandırılıyordu.

Biz buna cevaben yazdığımız mektupta, konferansı düzenlemekle görevli OKG'yi kendi koyduğu kurallara uymaya ve karşılıklı yazışmaları, 5. Konferansa yönelik eleştirilerimizi Konferansa sunmaya çağırdık. Ayrıca suçlanan Genç Bolşevik'in bir açıklamasını da mektubumuza ekledik.

Sözkonusu mektup ve Genç Bolşevik'in açıklaması şöyledir:

"Ortak Koordinasyon Grubu'ndan Değerli Yoldaşlar,

Sizlerin 09.02.1998 tarihli mektubunuz elimize geçti. Bu mektupla sizler, bizim gelecekte yapılacak olan 6. Konferansa katılma başvurunuzu reddediyorsunuz. Sizler red gerekçesi olarak da; 4. Konferansın kurallarının 5. Konferansla değiştirilmediğini; tersine sadece bunların "derinleştirilmiş ve somutlaştırılmış" olduğunu söylüyorsunuz.

Bizler şunu tespit etmek istiyoruz: Nasıldan bağımsız olarak, kuralların değişmiş olduğu olgudur ve biz bu değişen kurallar temelinde Konferansa katılmak istiyorduk. Çıkardığımız yayınlardan da görüleceği üzere, bir dizi siyasi ve ideolojik sorunda, örgütümüzle, 5. Konferansın pozisyonları arasında bir uyumluluk sözkonusudur. Görüşümüzce bizler, sizlerin 5. Kon-

feransta katılma şartı olarak getirdiğiniz talepleri kabul ediyor ve onlara uyuyoruz. Yazınızda ise maalesef, sanki sadece bu katılma kuralları yokmuşçasına ve tersine belirli siyasi değerlendirmelerin de -Nepal Komünist Partisi/Birleşik Marksist-Leninist'ler değerlendirilmesinde olduğu gibi-, sizler için tahammül görmediği anlamına gelen bir ifade kullanıyorsunuz. Bizler, örneğin bugünkü gerici Çin'i hâlâ sosyalist olarak görme şeklinde çok farklı görüşler savunan kimi örgütlerin katılımcı olarak kabul edilmesini ve Partimizin kabul edilmemesini bir türlü anlayamıyoruz. Partimiz, sadece siyasi görüşlerini net ve açık bir biçimde söylediği için, "küçük burjuvaca önderlik hakkı" talep ediyor şeklinde mahkûm edilmek istenmektedir.

Biz bir kez daha çok açık bir biçimde kuralları sadece formel olarak değil, içeriksel olarak da kabul ettiğimizi ilan ediyoruz.

Somut suçlamalara ilişkin olarak da, bizim gençlik örgütümüz olan Genç Bolşevik'in uluslararası gençlik buluşmasına katılımı bağlamında, kendi tavrını ek olarak sunuyoruz. Umudumuz o ki, bizim yazdığımız mektupların ve önümüzdeki dönemde İngilizce ve Almanca olarak çıkacak olan, 5. Konferansın kararlarına yönelik siyasi eleştirilerimizin 6. Konferansa sunulması temelinde bir kez daha tartışma yürütürsünüz.

Komünist Selamlarla...
Haziran 1998"

"Genç Bolşevik'in açıklaması:

Gerçeklerin çarpıtılması ve yalanların yöntemi...

1997 Uluslararası gençlik buluşmasında bir protesto gösterisi yaptığımız doğrudur. Ancak bunu yapmamızı gerektiren koşullar, Stefan Engel'in "Ortak Koordinasyon Grubu" Başkanı olarak yazdığı yazıda çarpıtılarak aktarılmıştır.

Bizler yazılı olarak katılım için getirilen tekniğe ilişkin tüm ortak kuralları kabul ettik. Sizlerin de, Temmuz 1997, Genç Bolşevik sayı 6, sayfa 5'te yayınlanan belgeden de görebileceği gibi yazılı başvurunuzda "Bizler herhalükârda 8. Uluslararası Gençlik Buluşması'na katılmak istiyoruz. Bizler aynı zamanda tüm katılımcılar için geçerli

olan kurallara uymayı da kabul ediyoruz. Kurallar konusunda özel muamele istemiyoruz. Yani, bizler açacağımız masada kuponlarla satış yapmayı ve yaptığımız toplam satışın % 20'sini toplu masraflar için vermeyi kabul ediyoruz. (...) Bizler aşağıdaki yapabileceğimizi düşündüğümüz görevleri de üzerlenmeye hazırız. Hakemlik, teknik/müzik cihazları, hesaplar-mali işler. Üçüncü nokta olan 'gezginci dağıtım grupları' çıkarmamayı ve işimizi -yayınlarımızı sadece açtığımız masada teşhir etmeyi de kabul ediyoruz."

Nasıl olur da yazılı olarak verilen bu güvenceye karşılık mektupta yapıldığı gibi gerçek olmayan şu bilgiler verilebilir? "Sizler buluşmanın genel masraflarının karşılanması için toplanan yer ücretini ödemekten kaçmak için, gizlice yer parasını ödemiş olan örgütlerden masa temin etmeye kalkıştınız." Bu utanmazca bir iddiadır. MLPD'nin bizi alandan kovmasının ertesinde başka yapılacak birşey yoktu. Yapılacak tek şey, MLPD'nin oportünizmini açıkça teşhir etmek için böyle bir gösteri yürüyüşü yapmaktı.

MLPD'nin bu olaya ilişkin temel problemi, bizim onu açıkça eleştirmiş olmamızdı. Bu eleştiri mektupta "eylem birliği katılımcıları açık saldırıya maruz kaldı" isnadı altında dile gelmektedir. Biz bu "saldırıyı" nasıl yaptık? Biz çıkardığımız ve orda dağıttığımız bildirimizde onları eleştirdik. Ve işte bu eleştirimizdi onların saldırı dediği şey. Kamp yerine çeşitli şehirlerden seyahat ederek geldikten sonra bizler kamp yerinden dışlandı. Söz konusu Genç Bolşevik'ten hangi gerekçeyle olduğunu alıntılıyoruz:

"Kamp yönetiminin yapmış olduğumuz başvuru konusundaki tavrı çok açık bir hayır idi. Onlar, bizim onlara saldırdığımızı ve hakaret ettiğimizi gerekçe olarak ileri sürdüler. Bunu ispatlamak için de orda dağıttığımız ve bu sayımızda da bastığımız bildirimizden şu cümleleri alıntılıdılar. "Bu nedenle Sosyalist Gençlik 8. Uluslararası Gençlik Festivali eylem birliğinin temeli olan 'bizler söz ve eylemle Bonn'un Kriz programına karşı ve yaşanabilir bir gelecek için ortak mücadele yürütürüz' tespitini yeterli göremez. Bu slogan sadece Kohl hükümetinin aktüel olan siyasetine karşı mücadele eden, enternasyonalist olmayan ve sorunun temellerine inmeyen bir slo-

gandır."

Bu cümlelerde saldırı ve hakaret olarak ne var? Kamp yönetimi bizi ikna edemedi. MLPD'nin bizi kovması, onun oportünist yöntemine ve tartışmalardan korkusuna ispattır. O, ya eleştirileri gizlemekte ya da eleştirenleri yalanlarla karalamaya çalışmaktadır."

Altıncı Konferans da sonuçta bizim katılma talebimizin öncelikle Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) tarafından "başarıyla" engellenmesiyle, bizim katılımımız olmadan 1999 yılı içinde yapıldı.

Yayınlanan konferans belgelerinde bizim katılma isteğimiz ve bunun red gerekçeleri vb. ile ilgili en küçük bir açıklama, yazışmaların ve bizim 5. Konferans belgeleri hakkında yaptığımız değerlendirmelerin konferansçılara iletilip iletilmediği, üzerinde tartışılıp tartışılmadığı konusunda en küçük bir bilgi yok. (Söz konusu belgelerin tarafımızdan Almanca ve İngilizce iki dilde OKG'ye ulaştırılmış olduğu da bilinmelidir.) Bu bağlamda en azından konferansın düzenleyicileri arasında yer alan MLPD'nin tavrını bildiğimizde, bu konunun suskunlukla geçiştirilmiş olması bizi şaşırtmaz. Her halükârda ister suskunlukla geçiştirilmiş olsun, ister belgeler dağıtılmış üzerine tartışılmamış olsun, ister tartışılmış fakat kamuoyuna yansıtılmamış olsun, yapılanın marksist-leninist bir tavrı ile ilgili olmadığı bizim için açıktır.

Kısaca 6. Konferansın hazırlığında -bizim somutumuzda- Koordinasyon Grubu adına MLPD Başkanı'nın takındığı bizim Konferansa katılmamızın engellenmesi tavrı, oportünist bir tavrıdır; bu tavrı takınanların kendi sözlerini, kendi koyduğu kuralları da çiğnediğini, açık tartışma ve eleştiriden öcünden korkular gibi korkulduğunu gösterir bir tavrıdır.

6. Konferans yukarıda da belirttiğimiz gibi 1999 yılı içinde yapılmıştır. Alınan kararlar içinde 5. Konferansın "örgütsel kurallar"ı aynen onaylanmıştır. 2-3 yıllık bir dönem içinde yapılması öngörülen 7. Konferansa katılmak için biz yeniden müracat edeceğiz. Gelişmelerin nasıl olacağını, gerçek marksist-leninist görüşlerden korkanların bu kez katılımımızı hangi gerekçelerle engellemeye çalışacaklarını yaşayacağız.

Bundan bağımsız olarak biz burada

6. Konferansın kararlarını tanıtmak ve bu kararlar hakkında görüşlerimizi aktarmak istiyoruz.

Buna başlamadan önce 6. Konferans sonrasında, daha önceki konferansların tersine olarak gelişen bir uygulamayı selamlamak istiyoruz:

6. Konferans sonrasında, 6. Konferans katılımcılarının bir bölümü, kendi basınlarında 6. Konferans kararlarını tanıtırken, aynı zamanda bu kararlarla ilgili eleştiri ve düşüncelerini de yayınladılar. Bunların içinde, geçmişte kamuoyu önünde belgelere eleştiri getirilmesini "saldırı" olarak nitelendiren MLPD de var! Ayrıca "Ortak Koordinasyon Grubu"nun yayınladığı "Enternasyonal Basın Yazışmaları" adlı yayın organında da değişik örgütlerin kararlarla ilgili görüşleri yayımlandı, yayınlıyor. Yani denetlemek isteyen herkese, hangi kararın hangi örgüt tarafından hangi gerekçelerle imzalandığını, kararın hangi maddelerine ne itirazları olduğunu vb. denetleme imkânı sağlandı. Bu geçmişte yapılmayan bir uygulama idi. Biz geçmişte bu uygulamanın yapılmamasını eleştirmiştik. Bu alanda atılan adım olumlu bir adımdır. Fakat yetersizdir, bu adım geçmişteki, çelişmelerin üzerini örten uygulamanın özeleştirisi ile tamamlanmalıdır.

6. Konferansa katılan örgüt ve partiler

Verilen bilgiye göre 6. Uluslararası Konferansa şu parti ve örgütler katılmıştır:

- * Afganistan ML Örgütü
- * Arjantin-Devrimci Komünist Partisi (PCR)
- * Bengalde İşçi Partisi (WPB)
- * Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD)
- * Dominik Cumhuriyeti - KP/ML (PC/ML)
- * Fransa - MLK Örgütü- Proletaryanın Sesi (OCML Voie Proletarienne)
- * Yunanistan- A/synechia
- * Hindistan - KP (ML) / Yanaşakti (CPI-ML)
- * Hindistan- KP(ML) / Yeni Demokrasi (CPI-ML)
- * Japonya - Komünist Lig (JCL)
- * Kongo'dan (eski Zaire) bir örgüt
- * Lüksemburg Komünist Örgütü (KOL)
- * Hollanda - ML Grubu / Rode Mor-

gen (MLG)

- * Norveç - İşçi KP (AKP)
- * Paraguay - Devrimci Halk Hareketi (MPRPP)
- * Filipinler KP (CPP)
- * Peru - Amaru Enstitüsü
- * Türkiye - TKP/ML
- * Uruguay - Devrimci Komünist Partisi (PCR)
- * ABD - O. Light grubu
- * Güney Doğu Asya'dan bir grup
- (...)

Katılımcı partiler dışında Hindistan KP/ML - Kızıl Bayrak; Hindistan KP/ML (Halk Savaşı) ve Hindistan KP/ML Geçici Merkez Komitesi'nden de konferansa başarılar dileyen mesajlar gelmiştir.

Katılımcıları 5. Konferansın katılımcıları ile karşılaştığımızda şunları tespit ediyoruz:

5. Konferansa katılan, bizim çizgisini oportunist olarak değerlendirdiğimiz Nepal KP/Birleşik ML'ler, onun dışında İspanya Komünistler Birliği; Güney Afrika'dan Pan Afrikan Kongresi (PAC) ve Tayvan Çin Kang Dağları Enstitüsü adlı örgütler 6. Konferansa katılmamışlardır. Bunların neden katılmadığı konusunda kamuoyuna bir açıklama da yoktur. Özellikle Nepal Komünist Partisi bağlamında MLPD ile yürüttüğümüz tartışmalar bilindiğinde, bizim 6. Konferansa katılmamızın engellenmesinin nedenlerinden biri olarak Nepal KP'sine "saldırılarımızın"(!!!) öne sürüldüğü bilindiğinde, bu oldukça ilginç bir olaydır. Diğerlerinin de durumu nedir, neden katılmamışlardır; konferansta bu sorun edilmiş midir? vb. Bütün bunlar bilinmemektedir. Konferansın 4. No'lu kararında OKG'nin çalışması onaylanmakta ve onun "faaliyet raporunun kabul edildiği" söylenmektedir. Sözkonusu faaliyet raporu devrimci kamuoyuna açılmamıştır. Devrimci kamuoyu, aynen müracat edip de kabul edilmeyenlerin neden kabul edilmediklerini olduğu gibi, 5. Konferansa katılıp da 6. Konferansa katılmayanların neden katılmadığını, bu bağlamda OKG'nin bir çalışmasının olup olmadığını, varsa ne çalışma yürüttüğünü öğrenme hakkına sahiptir. Bu konularda konferans belgelerinde hiç bir tavrın, bilginin olmaması bütünüyle yanlıştır.

5. Konferansa katılmayıp da, 6. Konferansa katılan parti ve gruplar ise şunlardır:

Dominik Cumhuriyeti KP/ML; Yunanistan'dan A/synechia; Paraguay'dan MPRPP; Peru'dan Amaru Enstitüsü; Türkiye'den TKP/ML; ABD'den O. Light gurubu ve Güneydoğu Asya'dan bir örgüt.

Katılan örgütlerin bir bölümü okuyucularımız açısından bilinen örgütlerdir. Örneğin FKP'nin bir dizi belgesi; Hindistan'dan olan örgütler hakkında, Fransa'dan OCML hakkında, ABD'den O. Light grubu hakkında ve Japonya Komünist Ligi hakkında daha önce kimi bilgiler ve belgeler Bolşevik Partizan'da yayımlanmıştır.

Türkiye'den TKP/ML'yi, devrimci ve fakat oportunist bir örgüt olarak değerlendirdiğimiz, MLPD'nin çizgisini oportunist olarak değerlendirdiğimiz bilinmektedir. Katılan diğer örgütler hakkında değerlendirme yapacak yeterli bilgiye sahip değiliz. Yalnızca tüm bu partilerin ve örgütlerin "uluslararası konferans"a katılmak için kabul edilmesi şart koşulan ve 7. Kongeransa katılmak için de ön şart olan şu ilkeler temelinde yanyana geldiklerini biliyoruz:

"a) ML ve Mao Zedung Düşüncelerine sarılmak

b) Modern revizyonizme karşı mücadele ve Stalin ve Mao Zedung konusunda olumlu bir tavır

c) Konferans kurallarının kabulü"

Biz bu ilkeler bağlamında 5. Konferanstan sonra şu değerlendirmeyi yapmıştık:

"Kriter olarak hem "Mao Zedung Düşüncesi"ne sarılma, hem de Mao'nun olumlu değerlendirilmesi konuluyor. Bunlardan ikincisi çok daha geniş bir çevreyi kapsayan bir kriter. "Mao Zedung Düşüncesini" savunmayan ya da onu Marksizm-Leninizm'in yeni bir aşaması olarak vb. savunmayı red eden ve fakat Mao'yu büyük marksist-leninist olarak değerlendiren tüm güçleri kapsıyor bu kriter. "Mao Zedung Düşüncesi'nin savunulması kriteri ise bundan daha dar bir çevreyi kapsıyor.

İkinci kriter, birinci kriterdeki "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularını da kapsamasına rağmen, birinci kriter, yalnızca bunları kapsadığı noktada, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi devrimci gücü dışlıyor. Ortaya, bu iki kriterin yanyana konmasıyla Konferansın ne istediğini bilmediği görülmüştür çıkıyor. Bizce kriterin bu noktada "... Mao zedung'a karşı olumlu

bir tavır" biçiminde konması doğru ve yeterlidir." (Bkz. Bolşevik Partizan sayı 117, sayfa 36)

Bugün de buna ekleyecek bir şey yok.

Bu kriterleri savunduğunu söyleyen partiler ve örgütlerle biraraya gelmek, onlarla tartışma içinde doğru marksist-leninist bir ortak platformun yaratılmasına çalışmak doğrudur, gereklidir. Bu kriterleri savunduğunu söyleyen kimi parti ve örgütleri oportunist değerlendirmemiz, onlarla doğru ve yanlış mücadelelerini yürütmenin, belirli eylemlerde güçlerimizi birleştirmenin önünde engel değildir bizce.

Konferansın kararları

Konferans toplam dört karar almıştır. Bu kararların tümü konferansa katılmayanların da imzasına ağıttır.

Konferansın 1 No'lu kararı "Dünya Ekonomisi'nin Gelişmesi Üzerine" başlığını taşımaktadır.

Karar metni şöyledir:

"1.

Güney Doğu Asya 1997 yılında krize girdiğinde, emperyalistler, onun etkilerinin bölgeyle sınırlı olacağı gerekçelerini getirdiler. Fakat gerçekte "Asya Kaplanları" adı verilenlerin çökmesinin geri planında en temel emperyalist güçlerden bu bölgeye olağanüstü bir sermaye fazlasının akışı yatıyordu. Bunlar kâr oranının düşmesini korkunç spekülasyonlar yoluyla ve üretim kapasitesinin, pazarın bu ürünlere olan talep kapasitesinin çok üzerinde olan olağanüstü bir genişletilmesi ile karşılamaya çalıştılar. Bu emperyalist sistemin dünyaya sunduğu bir çelişmedir.

Brezilya Real'inin çöküşü 18 aydan beri süren krizin yeni bir dalgasının başlangıcıdır. Bu 1997'de başlayan ilk dalgadan sonra üçüncü büyük dalgadır. İkinci dalga 1998'de Rus crash'ı ile gerçekleşmişti. Rusya ödeme yükümlülüklerini artık yerine getiremeyeceğini açıkladı. Bu da ABD ve Avrupa'ya etkimedede bulundu.

Krizin gelişmesi, söz konusu olanın dünya çapında bir kriz olduğunu gösterdi. O Japonya'daki krizi derinleştirdi, Rusya'ya, Doğu Avrupa ülkelerine ve Latin Amerika'ya genişledi, şimdi de Avrupa'da yayılma ve bizzat ABD

ekonomisine bulaşma tehdidini taşıyor. Emperyalistler krizi yalnızca bir borsa krizi ve mali kriz olarak tanıttılar, fakat o ekonomi savaşlarının ve görece aşırı üretimin sonucudur. Bu devrevi aşırı üretim krizi, kapitalizmin, üretimin toplumsal karakteri ile ürünün üzerindeki bireysel mülkiyet arasındaki, çelişmesini göstermektedir. Burada sözkonusu olan dalgalar halinde gelişen ve domino efektine sahip olan derin bir krizdir: bazı ülkeler ekonomik olarak çökerken, diğer bazıları bir bunalıma (rezesyona /ÇN) girmiştir. Kriz emperyalist sistemin şimdiki çağındaki tüm çelişmelerini kötüleştirecek ve keskinleştirecektir.

Yalnızca “mali ve borsa krizi”nden söz eden burjuva propagandası spekülasyonun üretici sermayeden bağımsız olmadığını gözlerden gizliyor. Son yıllarda spekülasyonun güçlü patlayışı aşırı sermaye birikiminin bir ifadesidir.

Biriken aşırı sermaye en yüksek derecede kârlı yatırım imkânları arayışı içinde büyük çapta spekülasyona yönelmektedir. Spekülasyonun özelliği henüz gerçekleştirilmemiş olan artı değer üzerine spekülasyon yapılmasıdır.

Spekülasyonun hep daha hızlı gelişmesi emperyalizmin çürümüşlüğüne ve asalak karakterinin en uçtaki bir ifadesidir. Bunlar reformist ve revizyonist “Mali Sermayenin Kontrolü” planları ile değil, ancak emperyalizmin kendisi ile birlikte ortadan kalkacaktır. Mali sermaye endüstri sermayesi ile banka sermayesinin içiçe geçmesidir. Mali sermaye temelinde her şeye egemen bir mali oligarşi ortaya çıkmıştır. Sermayenin her iki biçimi de birbirinden ayrılmaz ve devlet aygıtlarına egemendirler.

Mali sermayenin kontrolü hayalci umutlarına bel bağlamak yerine, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar birleşmeli ve krizin etkilerine karşı direnmeli, bütün olarak teknelci devlet kapitalizmine ve onun egemenliğine saldırmalıdır.

2.

Dünya ekonomik krizinin gelişmesi kapitalizmin genel krizini derinleştirmekte ve sertleştirmektedir. Bu gerçek, burjuva “globalleşme” ideolojisinin tam zıddında durmaktadır. Bu (ideoloji / ÇN) bütün ülkelere sanayileşme, refah ve barışçı bir gelişme vadetmektedir. Gerçekte ise ekonomik gelişmedeki

eşitsizlik, özellikle emperyalist ülkelerle ezilen ülkeler arasında iyice güçlenmiştir.

Enternasyonal tekel üretiminin kapitalist yeniden yapılandırılmasının sonucu olan üretimin enternasyonalleşmesi çelişmeleri en uç noktaya dek sertleştirmekte ve böylece sosyalizme geçişi olgunlaştırmakta ve gerekli kılmaktadır. Böyle bir geçiş için maddi şartlar gelişmektedir. Ancak yalnızca emperyalist ülkeler ve az sayıda bağımlı ülke enternasyonalleşme içine çekilmiştir. Yalnızca emperyalist ülkeler bundan yararlanmaktadır. Çok övülen teknik ilerleme yalnızca sermaye için enteresan olan alanlarda olmaktadır. Hızlı teknolojik gelişmeyle üretici güçlerin mahvedilmesi elele yürümektedir. Bu yıkıcı etkilerin görüntüleri 1,2 milyar insanı kapsayan ve giderek artan kitlesel işsizlik, bir çok ülkede bu arada emperyalist ülkelerin belli bölgelerinde de yaşanan deendüstriyalizasyondur. (Sanayinin tasfiyesi / ÇN)

Kapitalist üretim tarzının yıkıcı etkileri, ancak üretici güçler kapitalist zincirlerinden kurtarıldığında, aşılabilir. Ancak kapitalist üretim ilişkileri yıkıldıktan sonra, üretici güçler kendilerini toplumun sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılayabilecek şekilde geliştirebilirler.

3.

Dünyanın içinde bulunduğu durumda şimdiki ekonomik krizin sonuçları büyük öneme sahip olacak. Bunlar tekdüze olmayacak. Krize yanıtlar ekonomik ve fakat esas olarak da siyasi tarzda olacak. Ne ABD, ne Avrupa, ne Japonya, ne Rusya, ne Çin, bu krizden krize girdikleri gibi çıkmayacaklar. Hangi değişikliklerin olacağını öngörmek imkânsızdır.

Daha şimdiden kırdı ve kentte büyük emekçi kitleleri, bütün dünyada yüz milyonlarca insan krizin sonucu olarak büyük acılarla karşı karşıyadır. Krizin sonuçları işsizliğin korkunç artışı, açlık ücretlerinin daha da düşürülmesi, köylülerin geniş çapta topraklarından koparılması, sömürünün keskinleştirilmesi, daha büyük yoksulluk, konut, sağlık ve eğitim alanlarında ağır sorunlardır. Aynı şekilde toprak mülkiyetinin yoğunlaşması, tarım ürünlerinin fiyatlarının uluslararası pazarda düşmesi ve bankaların verdiği tefeci kredi-

leri ezilen ülkelerde milyonlarca köylüyü iflasa sürüklemekte, onları şehre göçe ve korkunç bir yoksulluk içinde yaşamaya zorlamaktadır. Tekeller ve gerici hükümetler, krizin sonuçlarını ödeyen emekçiler olması için çaba sarfetmektedir. Bunun örnekleri, IMF ve emperyalizmin diğer enternasyonal araçlarının dikte ettiği aşırı derecede sömürülme, ulusal zenginliklerin peşkeş çekilmesi planları ve büyüyen dış borçlanmadır. İşçi sınıfının ve ezilen ulus ve halkların emperyalist talanı en uç noktaya dek keskinleştirilmektedir.

Fakat kriz aynı zamanda, Asya'nın ve Latin Amerika'nın çeşitli ülkelerinde ve bazı emperyalist ülkelerde de gözlemlenebileceği gibi, geniş çaplı kitle hareketleri için objektif şartları da ortaya çıkarmıştır. Bugün devrimci yükselişin büyüyen bir dalgası ve Marksizm-Leninizm'e sadık kalan komünist partilerinin güçlenmesi gözlemlenmektedir.

Kriz kötü bir şeydir. Fakat ondan korkarak kazanacak bir şey yoktur. O kapitalizmin objektif yasalarına uymaktadır. Bu yasaları Marksizm-Leninizm'in yardımıyla tanıyabiliriz. Zafer ne kolay ne de çabuk kazanılacaktır. Fakat eğer marksist-leninistler krizin yarattığı duruma devrimci bir çizgi ile yaklaşırlarsa, halklar acılarından güç yaratacak ve kendi hükümetlerinin IMF ve Dünya Bankası'nın kriz programlarına karşı mücadelede ilerleyecektir. Onlar kitlelerin devrimci mücadelesi yoluyla ulusal ve sosyal kurtuluşu, sosyalizme kadar, devrimin zaferine kadar ilerleyecektir.”

Bu karar, Konferansın tüm katılımcılarını dışında, ayrıca Hindistan KP/ML (Geçici MK) tarafından da imzalanmıştır.

Bu karar bağlamında bizce sorulması gereken ilk soru şudur: “Dünya ekonomisinin gelişmesi üzerine” başlıklı bu karar tasarısında yapılmak istenen nedir? Yapılmak istenen, varolduğu söylenen “ekonomik kriz”i çözümlenmek ve bundan marksist-leninistler için türetilen görevlerin tespiti midir? Biz amaçlananın bu olduğunu düşünüyoruz, varsayıyoruz. Amaç bu olarak tespit edilirse, bu kararın bu amaca varmada yetersiz kaldığı, kriz ve görevler konusunda somutun somut tahlilinden çok uzakta, genel tespitler yapmanın ötesine geçemediği ortadadır.

Bizce başka türlü de olamazdı. Çün-

kü içinde bulunulan somut durumun somut çözümlenmesi, somut verilerin bütünlük içinde incelenmesi, değerlendirilmesi, bunlardan ortak sonuçlar çıkarılması, henüz aralarında Marksist Kriz Teorisi konusunda birlik olup olmadığı ortaya çıkarılmamış grup ve partilerin iki yılda bir yapılan bir konferansında gerçekleştirilecek bir iş değildir.

Konferans böyle bir karar için harcadığı çaba ve enerjiyi, örneğin Marksist Kriz Teorisi konusunda birlik sağlamak için bir tartışma için kullansaydı, bizce daha iyi yapardı.

Bu karara bu genel itirazımızın yanında, kararda getirilen kimi görüşlerle de sorunlarımız, tartışılan konularda birlikte tartışma ihtiyacı duyduğumuz sorularımız var.

Kriz bağlamında biz kısaca şöyle düşünüyoruz:

Kapitalist sistem, emperyalizm aşamasında bir bütün olarak krizindedir. Bundan anlaşılması gereken şudur: Emperyalist sistem, kapitalizmin içsel çelişmelerini, ötesinde devrimin başladığı/başlayacağı en uç noktaya kadar geliştirmiştir. Kapitalizm, emperyalizm aşamasında, artık yükselen bir çizgide değil, aşağıya doğru gelişen bir çizgide hareket etmektedir. Artık kapitalist üretim ilişkileri, kapitalizmin ortaya çıktığı ve geliştiği dönemin tersine, üretici güçlerin gelişmesi ile uyum içinde değildir, tersine onların gelişme imkânlarını sınırlar, gelişmesinin önüne set çeker, engel olur hale gelmiştir. Emperyalist sistem çürüten, asalak, can çekişen kapitalizmdir. Emperyalizm, kapitalist sistemin “genel buhran” içinde bulunduğu aşamasıdır.

Bu genel kriz durumu, emperyalizm hüküm sürdüğü sürece var olacaktır.

Bunun dışında bir de kapitalizmin, kapitalist ekonomiye özgü devrevi krizleri vardır. Bu ekonomik krizler, gerçekte “aşırı üretim” krizleridir. Maksimal kâra dayalı ve pazarın belirleyici olduğu bir ekonomik sistem olan kapitalizmde, sermaye her zaman anda en kârlı olan alanlara kayar. Bu, bu alanlarda bir süre sonra aşırı üretimin ortaya çıkmasını beraberinde getirir. Üretilen, piyasaya sürülen mallar alıcı bulmaz. Birikir. İflaslar vb. başlar. Kriz gündeme gelir. Süreç içinde sermayenin yeni alanlara kayması, yeni üretim tekniklerinin devreye sokulması vb. yoluyla bir devrevi krizden çıkılır.

Yeni bir devre başlar. Devrevi krizler, bir yanıla kapitalizmin kendini yenilediği araçlardır. Bazı kapitalistleri devreden çıkarma ve emekçi yığınların yoksulluğunu ve acılarını arttırma pahasına, bir bütün olarak kapitalizm ve burjuvazi açısından devrevi krizler sistemin olmazsa olmaz ve sistemi yenilemeye yarayan yol arkadaşlarıdır.

Ancak bu krizlerin emekçi yığınlar açısından sonuçları korkunçtur. Bu korkunçluk, krizin derinliğine paralel olarak artar. İşsizlik, açlık, yoksulluğun aşırı ölçüde arttığı dönemlerdir, devrevi krizlerde ekonomik gelişmenin durduğu, dibe vurduğu dönemler. Bu dönemler objektif olarak, işçi sınıfı ve emekçi yığınların kapitalizmin kendileri için ne anlama geldiğini çok daha açık görebildikleri, kendi dolaysız tecrübeleriyle kapitalist sistemin gerçek düşmanları olduğunu kavramalarının çok daha kolay olduğu dönemlerdir. Aynı zamanda egemen sınıflar içinde de daralan sömürü gelirini paylaşma dalaşının uç noktaya vardığı dönemlerdir ekonomik kriz dönemleri. Bu yüzden kapitalizmin devrevi ekonomik krizleri, aynı zamanda hem “egemenlerin eski tarzda egemenliklerini sürdürmelerinin” çok zor hale geldiği, hem de alttakilerin “artık yeter” dedikleri bir ortamın, siyasi krizin, ve evet devrimci durumların ortaya çıkmasına elverişli ortamı yaratırlar.

Fakat burda hiç bir şekilde: Devrevi ekonomik kriz = siyasi kriz = devrimci durum... otomatizasyonu yapılmamalıdır. Her devrevi ekonomik kriz, mutlaka siyasi krize yol açacak diye bir kural yoktur. Her ekonomik ve siyasi krizin, devrimci durum yaratmasının kural olmadığı gibi...

Tarihte kapitalizmin derin devrevi krizlerinin örneğin savaş durumu gibi faktörlerle birleştiği ortamlarda, devrimler gündeme gelmiş; gerek Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, gerekse İkinci Dünya Savaşı ertesinde devrimler bu biçimde gerçekleşmiştir.

Kısaca, kapitalizmin genel buhranı ile devrevi krizler bir ve aynı şey değildir. Birincisi tüm emperyalizm çağının bir görüntüsü iken, ikincisi dönem dönem “devrevi” olarak ortaya çıkan bir olgudur. Devrevi krizler, devrimin şartlarını daha da olgunlaştırarak tabii ki emperyalizmin genel buhranını da derinleştiren bir rol oynayabilirler.

Devrevi krizler her ülkedeki kapita-

lizmin özelliklerine göre şekillenirler, bir anda bütün emperyalist dünyada aynı derinlikte, aynı biçimde ortaya çıkmaz ve gelişmezler. Fakat bir ülkedeki devrevi kriz –hele hele bu kriz emperyalist metropollerde ortaya çıkmışsa– diğer ülkelerde de yansımalarını bulur, diğer ülkelerde de etkisini gösterir.

Devrevi krizler kapitalizm açısından ilke olarak aşılabılır krizlerdir; ve emperyalist burjuvazi krizleri aşma konusunda oldukça geniş deneyime sahiptir.

Kapitalizmin genel buhranı ise ancak proleter dünya devrimi ile, emperyalizmin yeryüzünden silinmesi ile aşılabılır ve mutlaka aşılacaktır. Ancak kapitalizmin “genel buhran” içinde olması da onun kendiliğinden yıkılacağı, kendiliğinden çöküp gideceği anlamına gelmiyor. Kapitalizm ancak onun kendi mezar kazıcısı olan sınıfın, proletaryanın aktif müdahalesi ile, proletaryanın önderlik edeceği devrimlerle yıkılabilir ve yıkılacaktır.

Devrevi kriz bağlamında bilinmesi gereken bir başka şey de, ekonomik krizin önce bir alanda ortaya çıkması, fakat süreç içinde ekonominin bütün diğer alanlarını da etkilemesi ve sarması olgusudur. Normal gelişmede ekonomik krizin çıkış noktası sanayi alanında “aşırı üretim”dir, bu ekonominin diğer alanlarına da yansır. Fakat bu ille de devrevi her krizin mutlaka sanayi alanında çıkacağı ve sanayi alanında “aşırı üretim” sonucu olacağı anlamına gelmez. Bazen sanayi üretimi için belirleyici önemde bir metanın pazara sınırlı sürülmesi; onun fiyatının birden katlanması vb.; ya da piyasada dolaşan çok miktarda spekülâtif kapitalin siyasi, sosyo-psikolojik nedenlerle kısa sürede büyük değer kaybına uğraması, borsa krizi ve mali krizin çıkması da, devrevi krizlerin çıkış noktaları, veya onların derinleştirici faktörleri olabilir. Örneğin 1974 “Petrol Krizi” emperyalist dünyada İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra yaşanan en derin devrevi krizin tetikleyicisi ve en önemli faktörlerinden biri olmuştur. Örneğin 1997’de Güneydoğu Asya’da kriz öncelikle bir borsa krizi ve mali kriz olarak ortaya çıkmıştır.

Şimdi karar metnine gelelim:

Güneydoğu Asya’da yaşanan 1997 krizinin çıkış noktası “mali kriz ve borsa krizi” olmuş, değer kaybı öncelikle spekülâtif sermayede yaşanmıştır.

1999'da dünya çapında dolaşımında bulunan sermayenin yalnızca % 15'inin (!) ticari bir borcun ödenmesinde kullanıldığı ya da değer yaratımı için yatırıldığı bugünün dünyasının bir olgusudur. Dolaşan sermayenin % 85'i faiz ödemeleri ve spekülasyon işlerinde kullanılmıştır. (Bkz. Jan Ziegler, "Açlık dünyaya nasıl geliyor?") Böyle bir ekonomi her zaman "mali krize ve borsa krizine" açık bir ekonomidir. Ve evet yalnızca mali kriz ve borsa krizi olarak yaşanıp ekonominin gerçek temeli olan sanayi ve tarıma fazla yansımayan krizler de böyle bir ekonomik yapıda mümkündür. Bu yapı borsa 'crash'larına her an açık bir yapıdır.

Kuşkusuz spekülasyon alanında bu kadar sermayenin olabilmesi, sanayi-tarım-ticaret alanında toplanmış olan aşırı sermaye birikiminin bir sonucudur. Bu aşırı sermaye en kısa zamanda en fazla kâr getirecek alanlar aramış, bunu spekülasyon alanında, borsada bulmuştur. Fakat spekülasyon alanının de kaynağının sanayi-tarım-ticaret olması, hiç bir şekilde, üretim alanından "bağımsız" bir mali kriz-borsa krizinin mümkün olmadığı anlamına gelmez. 1997'deki Uzak Asya'daki mali kriz/borsa krizi, belli ölçülerde diğer ülkelerde de borsalarda dalgalanmalara, spekülasyon sermayede "değer" kayıplarına yol açmış, fakat üretim alanında önemli bir etkimesi –özellikle emperyalist metropoller açısından– olmamıştır.

Konferansın yapıldığı 1999'da da, bugün de emperyalist metropoller ve kapitalist dünya bütün olarak ele alındığında, gerçek anlamda bir "dünya krizi"nden söz edilemez. Örneğin ABD, başta Almanya olmak üzere Avrupa Birliği içindeki emperyalist güçlerin ekonomisi gerilemiyor, tersine ilerliyor. Böyle bir durumda devrevi ekonomik kriz içinde bulunulduğunun, "krizin derinleştiği"nin vb. tespitini yapmak doğru değildir, gerçeklerin doğru yorumu değildir.

Kararda bir "dünya ekonomik krizi"nin varlığı tespit edilmekte ve bunun "kapitalizmin genel buhranını derinleştirdiği" tespiti yapılmaktadır. Bu tespit, devrevi ekonomik kriz tespiti bağlamında bugün için doğru bir tespit değildir. Bugün krizin olmadığını söylemek, hiç bir şekilde "bütün ülkeler için sanayileşme, refah ve barışçı gelişme" ideolojisinin savunulmasını bera-

berinde getirmek zorunda da değildir. Burjuvazinin "globalizasyon" ideolojisini teşhir etmek, ona karşı mücadele etmek için, olmayan bir krizi varmış gibi görüp göstermek –niyet iyi de olsa– yanlıştır. Emperyalizm hiç bir döneminde, ister devrevi kriz içinde bulunsun, ister bulunmasın "bütün ülkeler için sanayileşme, refah, barış içinde gelişme" getirmemiştir, getirmez. Bu emperyalizmin özüne aykırıdır. Krizin varlığına, yokluğuna bağlı bir olgu değildir. Refahın en gelişmiş olduğu en zengin ülkelerde bile kapitalizm, kriz olsun olmasın toplumun çok önemli bir bölümü için yoksulluk demektir! Uluslararası alanda kriz olsun olmasın, bir avuç ezen sömüren emperyalist güç ve ezilen sömürülen ülkeler biçiminde bölünmek demektir! Krizin varlığı yoksulların, ezilenlerin, emekçilerin durumunu biraz daha kötüleştirir, ama özde değiştirmez.

Kararda yer alan "Yalnızca emperyalist ülkelerin ve az sayıda bağımlı ülkenin enternasyonalleşme içine çekildiği" tespiti yanlış bir tespittir. Emperyalizm dünyanın her yanını emperyalist ekonominin bir parçası haline getirmiştir. Bu anlamda enternasyonalleşme içine çekilmiş olmayan alan yoktur.

Dünyanın geneli ele alındığında "deendüstriyalizasyon" tespiti doğru bir tespit değildir. Endüstrinin yapılanmasında, örgütlenmesinde değişiklikler vardır, sanayi sermayesinin yerleşim alanlarında değişiklikler vardır vb. Fakat bu, endüstrinin ortadan kalkması anlamına gelmiyor. Dünya geneli ele alındığında, hele hele deendüstriyalizasyon tespiti, gerçekte "kapitalizm gelişmiyor" tespitiyle eş anlamlıdır ve yanlıştır.

"Bugün devrimci yükselişin büyüyen bir dalgası ve Marksizm-Leninizm'e sadık kalan komünist partilerinin güçlenmesi gözlemlenmektedir." tespiti, isteğin gerçek durum yerine geçirildiği subjektif bir tespittir.

Gerçekte, var olan ve seviyesi de oldukça geri olan kitle hareketleri geneli ele alındığında, devrimci değil, reformist temeldeki hareketlerdir. Dünya çapında "devrimci yükselişin büyüyen dalgası"ndan söz etmek gerçeğin tespiti değildir.

Marksizm-Leninizm'e sadık kalan komünist partilerin güçlenmesi de, bu partilerin büyük çoğunluğunun (FKP

bizim bildiğimiz tek istisna!) gerçek gücü ile, önlerine koydukları görevler karşılaştırıldığında, gerçekleri ve burdan çıkması gereken görevleri doğru bir biçimde yansıtmayan bir tespit!

Sonuç: Bu karar proletarya ve emekçi yığınlara "dünya ekonomisinin gelişmesi" konusunda ve bundan türeyen görevler konusunda doğru bilinç taşıyan bir karar değildir.

İçinde bir çok doğru var. Proletaryaya, komünistlere moral verme çabası var; emperyalizmin eninde sonunda devrimle yıkılacağı genel doğrusunun vurgulanması var; burjuvazinin değişik yalanlarının teşhiri var; fakat somutun marksist-leninist çözümlenmesinde, bu temelde doğru yol gösterilmesinde fazla bir şey yok; yer yer önemli yanlışlar var.

Proletaryaya yol gösterme iddiasında olan partiler ve örgütler uluslararası bir Konferans kararında şunu da diyebilirler:

"Dünyanın içinde bulunduğu durumda şimdiki ekonomik krizin sonuçları büyük öneme sahip olacak. Bunlar tekdüze olmayacak. Krize yanıtlar ekonomik ve fakat esas olarak siyasi tarzda olacak. Ne ABD, ne Avrupa, ne Japonya, ne Rusya, ne Çin bu krizden krize girdikleri gibi çıkmayacaklar. Hangi değişikliklerin olacağını öngörmek imkânsızdır."

Şimdi, "ekonomik kriz" tespitinin doğru olduğunu varsayalım. Bu halde burada söylenenler, marksist-leninistlerin söylemesi gerekenler mi? Bu mu marksist-leninist yol gösterme? Evet, "krizden hiç bir ülke krize girdiği gibi çıkmayacak..." Ama hangi değişikliklerin olacağını sormayın! Çünkü bunları "öngörmek imkânsızdır!" O halde söylenenler boş laftan öte nedir?

Bizce Konferans bu kararı bu biçimiyle almamalıydı.

Konferansın bu karar dışında "Emperyalist dünya sistemi içindeki siyasi değişiklikler", "Ulusal bağımsızlık için mücadele, yeni demokratik devrim ve sosyalizm için mücadelede marksist-leninistlerin strateji ve taktiği üzerine", "6. Enternasyonal Konferansın perspektifi üzerine" başlıklı üç kararı daha vardır.

Önümüzdeki sayılarda bu kararları da okuyucuya sunup, değerlendirmelerimizi aktaracağız.